

Mythologia, Francfort, 1581 - X [23] : De Parcis

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - X \[23\] : De Parcis](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III

[Mythologia, Francfort, 1581 - III, 06 : De Parcis](#) a pour résumé ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre X

[Mythologie, Paris, 1627 - X \[23\] : Des Parques](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre X

[Mythologie, Lyon, 1612 - X \[23\] : Des Parques](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia
Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia*Francfort, 1581 - X [23] : De Parcis, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 05/12/2025 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6080>

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581
ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307
Formatin-8
Langue(s)Latin
Paginationp. 1037-1038

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Parques](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

mentationibus & curis plenus flumina quæ sunt apud inferos traiecit, quæ suis locis fuerunt commemorata. Sunt enim curæ sub mortis tempus animum infestantes sub harum fabularum figmentis expressæ ad deterrendum à flagitijs. At ubi morui ad illa flumina peruenierint, si qua anima illegitimè descenderit, neque iusta consecuta sit, ibi errare diu permittitur antequam traiciatur : quæcunque verò capta fuerit commissorum peccatorum poenitentia, omnemque spem in clementia Dei collocarit, hæc à Charonte traiecitur. Quibus rebus significare voluerunt, nos viros bonos pro viribus esse oportere, cum probitatis comes sit ubique lætitia & fidentia : quod ubi vires mortalium attingere non possunt, diuina clementia nihilominus nobis non deerit.

De Cerbero Physicè.

Ubi ad inferos animæ descenderint, excipiuntur ab horrendo Cerbero cum lætitia, qui postea volentes exire deterret. hoc nihil aliud quàm natura est rerum, quæ gaudet ortu singulorum, cum grauius ferat interitum. Per hæc immortalitatem animarum antiqui ostendebant: nam animas semper fuisse putarunt Pythagorici, quæ de cælo in hæc corpora, tanquam ad inferos deducerentur: quibus blandiebatur aduentantibus natura, at contra adituras superos reclamat.

At verò Ethicè.

Cerberus est auaritia & cupiditas diuitiarum, quæ aduenientibus opibus blanditur, sumptibus verò vel necessarijs tristatur. Capita complura sunt Cerberi, cum multa scelera ex vno auaritiæ fonte nascantur. neque ullus esse potest auarus vno tempore & vir bonus, cum inter auaritiam & probitatem magna semper sit contentio.

De Parcis.

At verò Parcas crediderunt antiqui Deas esse potentissimas, quoniam omnia quæ nascerentur, vel fierent, sita essent sub harum potestate: quas Iouis & Themidis filias putarunt, quoniam vel singulis animabus Deus pro prioris vitæ meritis corpora & fortunam traderet, ut sentiebant Pythagorici, vel quia singulis pro dignitate diuina sapientia præmia vel poenas impartiret: cuiusce diuisionis cum causam prisce ignorarent, omnia fato vel à Parcis gubernari crediderunt: quate sapientio-

res omnia diuina prouidentia gubernari per ignotas hominibus causas demonstrantes, ea de Parcis tradiderunt.

De iudiciis inferorum.

Necq; verò in hac vita solum, sed etiam post mortem singulos à Deo pro dignitate vel bona vel mala obtinere, atque nihil omnino sine Dei cura perfici, ostendentes iudices apud inferos post mortem statuerunt, qui singulorum peccata diligentissime indicarent. neq; enim conueniebat ut animæ vel in corpora promeritis mitterentur, vel post mortem præmia consequerentur, nisi fuissent prius iudicatz: quare huic iudicio tres præfecti sunt, qui quoniâ omnia scelera vel sanabilia erant, vel insanabilia; sanabiles quidē animas in certum locum, donec maculæ contractæ ex humanis sordibus expurgarentur, deduci iubebant: quæ verò immedicabilia vlcera ex humanarum rerum contagione contraxissent, illæ in profundissimum tartarum deieciabantur: at quæ piè sancteq; vixissent per summam innocentiam, quæq; ab omni sorde humana procul abesse fore indicatz, illæ in loca tum ob fertilitatem rerum omnium, tum ob temperiem cœli perpetuam suauissima deducebantur. His igitur rebus antiqui nos hortabatur ad probitatem, quoniam si quis dum viuit pœnas suorum scelerum deuittauerit, at certe post mortem supplicium deuittare non poterit.

De Eumenidibus.

Verum ne quis sua flagitia se occultaturum esse speraret, additæ sunt ministræ & tortores his iudicibus acres & formidabiles furiz, quas nonnulli Erinnyas appellant: quas conscientiz stimulos esse diximus, cum ex ijs parentibus, quibus traditum est, natæ dicantur. Nullus enim grauior est tortor, aut magis infestus testis, quam sit sua cuiusq; sententia. Atq; ut summam dicam, per hæc significare voluerunt antiqui, soli vito bono omnia esse nata, solamq; integritatem & innocentiam homines intrepidus ad omnes fortunæ mutationes perducere: quippe cum vel hæc, vel non valde his dissimilia, imparis hominibus sint expectanda.

De Tartaro.

Animæ igitur sceleratorum multis grauissimisque vitijs contaminatz per hos tortores à iudicibus cognitæ, prædictis furijs in tartarum deducendæ tradebantur: cum is locus esset pœnarum luce omnino carens, multisque plenus perturbationibus,